

PEPENELE VERDE

Pepenii verzi (*Citrulus lanatus*) provin din Africa Centrală și de Sud, regiuni foarte fierbinți, din acest motiv toate speciile sunt foarte sensibile la temperaturi scăzute și la intensitatea luminoasă. Pepenii verzi aparțin familiei Curcubitacee alături de castraveți, pepeni galbeni, dovlecei și bostani. Toate aceste specii au cerințe nutritive similare. De asemenea toate aceste specii sunt susceptibile la aceeași gamă de dăunători și boli și din acest motiv cultivarea în același teren a pepenilor verzi sau rotația cu una dintre speciile menționate mai sus ar trebui evitată circa 5-6 ani.

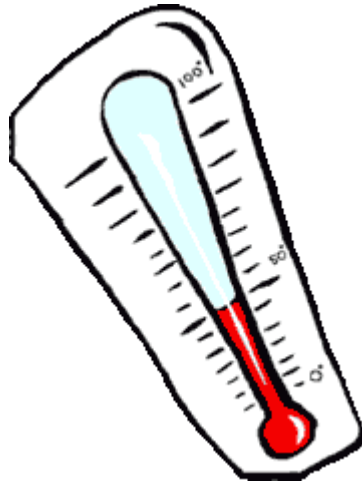

La temperatura de 25°C semințele de pepeni verzi germinează în 4-6 zile, iar această temperatură este optimă și pentru dezvoltarea plantelor. Pentru plantele tinere de pepeni verzi temperatura este un factor esențial pentru dezvoltarea optimă.

La 10°C pepenii verzi își stopează total dezvoltarea, iar la 1°C nu mai supraviețuiesc. Temperatura minimă de creștere este de 18°C. La o temperatură mai jos de 13°C plantele nu mai produc flori. Plantele mature pot supraviețui la temperaturi mari de până la 45°C.

Alături de temperatură, cantitatea de lumină și intensitatea acesteia joacă un rol foarte important în dezvoltarea pepenilor verzi. Față de lumină, pretențiile speciei sunt foarte mari, având nevoie de peste

1500 ore de strălucire a soarelui. La lumină insuficientă plantele sunt slab dezvoltate, florile avortează, producția este redusă, iar conținutul în zahăr scade.

Are un sistem radicular puternic care pătrunde în sol la 1-1,5m, iar pe orizontală se dezvoltă până la 4-5 m. Vigoarea sistemului radicular și caracterul xerofit al frunzelor și vrejurilor, imprimă plantei o rezistență deosebită la secetă. Dacă rădăcinile sunt rănite în timpul prășitului, acestea se refac foarte greu, fapt pentru care lucrările de prășit trebuie efectuate cu grijă.

Pretențiile plantei față de apă sunt mari, dar sistemul radicular puternic dezvoltat asigură nevoile pe faze de vegetație. Aplicarea udării în perioada înfloririi și fructificării determină realizarea de producții mari.

Elementele minerale trebuie să se găsească în cantități corespunzătoare în sol. Excesul de azot dăunează formării și coacerii fructelor, însă potasiul și fosforul influențează favorabil fructificarea și calitatea fructelor.

Cele mai bune soluri pentru cultură sunt cele cu structură nisipoasă sau nisipolutoasă care se încălzesc repede.

Tehnologia cultivării pepenului verde.

Pregătirea terenului și solului începe toamna prin efectuarea următoarelor lucrări:

- nivelarea de întreținere,
- discuirea,
- fertilizarea de bază cu îngrășăminte organice, 30-60 t/ha gunoi de grajd, 50-70 kg/ha superfosfat, 70-90 kg/ha sare potasică, încorporându-se în sol odată cu arătura adâncă, la 25-28cm.

- primăvara se pregătește terenul cu grapa cu colți reglabili și cu, combinatorul.

Cultura se înființează prin semănat direct în câmp, sau în ultimul timp, pentru a obține o timpurietate a producțiilor, se recurge la producerea răsadurilor în spații protejate sau în răsadnițe calde.

Înființarea culturii prin semănat direct în câmp are loc între 25 aprilie și 10 mai, la adâncimea de 3-4 cm.

Dacă se optează pentru producerea de răsaduri, atunci în luna martie se semănă sămânța în cuburi nutritive și se plantează în perioada 10-15 mai.

Culturile de pepene verde se seamănă/plantează în cuiburi, la distanța între rânduri de 2-2,5 m și între cuiburi pe rând, de 50-70 cm pentru o densitate de 7-8.000 pl/ha, sau 100 cm pentru densitate de 4-6.000 pl/ha.

Cele mai frecvente boli, dăunători ale pepenilor sunt: Mana (*Pseudoperonospora cubensis*), Făinarea (*Erysiphe cichoracearum*), Antracnoza (*Colletotrichum lagenarium*), Alternarioza (*Alternaria cucumerina*), Ofilirea vasculară (*Fusarium oxysporum*), Didimela (*Didymella bryoniae*); Tripsul tutunului (*Trips tabaci*), Păduchele verde (*Cerosipha gossypii*), Păianjen roșu comun (*Tetranychus urticae*), Musculița albă (*Trialeurodes vaporariorum*).